

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/258/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616204288
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5616204288.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXXX E., K.. XX, Spolková republika Nemecko, štátny občan Rakúskej republiky, zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom Ul. X. Z. XXX/XX, XXX XX F. Z., proti žalovaným: 1/ PRONIMA, s.r.o., so sídlom 032 05 Žiar 4, IČO: 46 868 992, zastúpenému JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom, so sídlom Ul. X. Z. XXX, XXX XX F. Z., 2/ Mgr. Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. S. K. XXX/X, XXX XX F. Z., zastúpenému Mgr. Samuelom Dorociakom, advokátom, so sídlom C. XXX/X, XXX XX F. Z., o zaplatenie sumy 5.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/168/2016-168 zo dňa 14. septembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/168/2016-168 zo dňa 14. septembra 2017 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). Súčasne vyslovil, že žalovaní majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto výroku rozsudku samostatným rozhodnutím (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 15.06.2016 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,00 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.05.2016 do zaplatenia. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca počas svojho pobytu v Slovenskej republike prejavil záujem o kúpu nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území N., vedených na liste vlastníctva č. XXX, a to stavby rodinného domu súp. č. XXX, postavenej na pozemku - parcele č. CKN-1284/5, o výmere 221 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, a pozemku - parcely č. CKN-1284/3, o výmere 330 m², druh pozemku orná pôda, pod podmienkou, že mu budú predložené listiny preukazujúce ním požadované skutočnosti týkajúce sa predmetu kúpy. Následne na základe ústneho ubezpečenia od žalovaných, že rezervačná zmluva obsahuje jeho výhradu (ako prejav záujmu o kúpu nehnuteľností) žalobca uzavrel rezervačnú zmluvu so žalovaným v rade 1/ (ako sprostredkovateľom) a žalovaným v rade 2/ (ako vlastníkom), a následne v súlade so zmluvou zaplatil žalovanému v rade 1/ rezervačný poplatok vo výške 5.000,00 Eur. Keďže žalobcovi neboli neskôr požadované listiny predložené, rozhodol sa, že nehnuteľnosti nekúpi a zároveň požiadal o vrátenie zaplateného rezervačného poplatku. Žalobca nevedel dostatočne dobre po slovensky, nevedel si preto overiť, či rezervačná zmluva skutočne obsahuje jeho výhradu. Spoliehal sa preto iba na ústne ubezpečenie od žalovaných, že zmluva jeho výhradu (predloženie listín) naozaj obsahuje. Žalobca tak uzavrel rezervačnú zmluvu na základe omylu, ktorý u neho vyvolali žalovaní, a preto je zmluva neplatná. Rezervačná zmluva je však neplatná aj preto, že bola vyhotovená v slovenskom jazyku, ktorý žalobca na dostatočne neovláda. V dôsledku toho je tento právny úkon neplatný pre jeho relatívnu nezrozumiteľnosť vo vzťahu k žalobcovi. Keďže žalobca podpísal rezervačnú zmluvu v jazyku, ktorému nerozumel, nemohol tiež prejaviť vážnu vôľu byť touto zmluvou viazaný, čo zakladá ďalší dôvod

neplatnosti rezervačnej zmluvy. Žalobca tak na základe neplatného právneho úkonu zaplatil žalovanému v rade 1/ rezervačný poplatok vo výške 5.000,00 Eur. Jedná sa teda o bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalovaný v rade 1/ vydať žalobcovi. Na preukázanie uvedených skutkových tvrdení žalobca označil ako dôkazy rezervačnú zmluvu, a predžalobnú výzvu žalobcu pre žalovanému v 1/ rade na vrátenie sumy 5.000,00 Eur, spolu s kópiou podacieho lístka.

3. Žalovaný v rade 1/ vo vyjadrení k žalobe doručenom konajúcemu súdu dňa 17.10.2016 nesúhlasil s tvrdením, že by žalobca podmieňoval kúpu nehnuteľností splnením uvedenej výhrady. Žalobca mu ako dôvod neuzavretia kúpnej zmluvy uviedol, že sa rozišiel so slovenskou priateľkou a preto uvažuje o odchode zo Slovenskej republiky. Nesúhlasil s tým, že by žalobca nerozumel po slovensky. Rok pred uzavretím rezervačnej zmluvy žil totiž žalobca na Slovensku spolu so svojou slovenskou priateľkou. Naučil sa teda hovoriť po slovensky na dostatočnej úrovni. Rokovania strán o uzavretí rezervačnej zmluvy prebiehali v slovenčine. V prípade potreby pomáhala s prekladom žalobcovi jeho slovenská priateľka. Žalovaný v rade 1/ tiež upriamil pozornosť na znenie článku III. ods. 1 rezervačnej zmluvy, z ktorého vyplýva, že polovica z rezervačného poplatku pripadá vlastníčkovi nehnuteľností. Z uvedeného dôvodu je žalovaný v rade 1/ pasívne vecne legitimovaný len ohľadne polovice žalovanej sumy vo výške 2.500,00 Eur. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení žalovaný v rade 1/ označil ako dôkazy výsluch žalovaných rade 1/ a 2/, manželky žalovaného v rade 2/ a priateľky žalobcu.

4. V replike doručenej súdu prvej inštancie 25.11.2016 žalobca doplnil, že rezervačná zmluva je neplatná aj pre jej neurčitosť, nakoľko nemožno z nej určiť jedného z účastníkov tohto právneho úkonu. Na úvodnej strane rezervačnej zmluvy je totiž ako sprostredkovateľ uvedená spoločnosť Directreal - PRONIMA s.r.o., no na jej konci je ako sprostredkovateľ uvedený výlučne Ing. S. D., ktorý zmluvu podpísal za seba a vo svojom mene, hoci podľa výpisu z obchodného registra má ako konateľ za spoločnosť správne konať tak, že k obchodnému menu spoločnosti pripojí svoje meno a priezvisko, spolu s označením svojej funkcie a vlastný podpis. Navyše obchodná spoločnosť pod názvom Directreal - PRONIMA, s.r.o. nikdy neexistovala. V obchodnom registri je totiž vedená iba spoločnosť PRONIMA, s. r. o., ktorej konateľom je Ing. Peter Hubka. Žalobca tiež poukázal na to, že vzhľadom na neplatnosť rezervačnej zmluvy, je neplatné aj jej ustanovenie - článok III. ods. 1. Nakoľko celá suma 5.000,00 Eur bola vyplatená žalovanému v rade 1/, je iba on subjektom pasívne vecne legitimovaným v tomto spore. Na preukázanie uvedených skutkových tvrdení žalobca označil ako dôkazy výpis z obchodného registra na spoločnosť PRONIMA, s.r.o., výsluchy žalobcu a jeho priateľky, a výzvu na uhradenie zmluvnej pokuty - pokus o mimosúdne vyrovnanie.

5. Po právnej stránke okresný súd posúdil nárok uplatnený žalobou podľa ust. § 451 ods. 1, 2 a § 457 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o neplatnosti rezervačnej zmluvy, v dôsledku čoho jeho žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol.

6. Pokiaľ išlo o námietku nezrozumiteľnosti rezervačnej zmluvy vo vzťahu k žalobcovi pre použitý jazyk, konajúci súd uviedol, že ak žalobca ako osoba uzatvárajúca zmluvu, túto zmluvu podpísala, vyjadrila tým, že súhlasí s jej obsahom, čo predpokladá, že tomuto obsahu aj porozumela. Ak žalobca nerozumel obsahu zmluvy z dôvodu nedostatočnej znalosti slovenského jazyka, nemal ju, pred zabezpečením si jej prekladu nestrannou osobou, podpísať. Žalobca netvrdil, že by bol pri uzatváraní zmluvy pod nátlakom. Judikatúra citovaná žalobcom (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn.: 21Cdo/1760/2007 zo dňa 11.03.2008,) sa týka skutkovo odlišného prípadu, preto ju nemožno v danom prípade použiť. V danom prípade totiž išlo o otázku zrozumiteľnosti jednostranného adresovaného právneho úkonu (výpovede z pracovného pomeru) doručeného druhému účastníkovi pracovného pomeru v jazyku ktorému nerozumie. Adresát tohto jednostranného právneho úkonu nemal možnosť rozhodnúť sa, či s týmto úkonom bude súhlasiť, a podpíše ho, ako tomu bolo v prípade uzatvárania rezervačnej zmluvy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie tiež poukázal na komentár k Občianskemu zákonníku, tretie doplnené a prepracované vydanie, ktorého autorom je Peter Vojčík s kolektívom, nakladateľstvo Iura edition, rok vydania 2010, k ustanoveniu § 37 Občianskeho zákonníka, strana 127, podľa ktorého zrozumiteľnosť právneho úkonu (v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka) značí, že jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu, prípadne aj pomocou prekladu. Vyššie uvedený výklad platí aj vo vzťahu k námietkam žalobcu o neplatnosti rezervačnej zmluvy pre omyl a pre absenciu vážnej vôle, ktoré skutočnosti mali prameniť zo žalobcovej nedostatočnej znalosti slovenského jazyka.

7. Rovnako nedôvodná bola i námietka žalobcu o neplatnosti rezervačnej zmluvy pre jej neurčitosť, pretože pokiaľ ide o neurčitosť zmluvy, ktorá mala podľa žalobcu spočívať v tom, že v záhlaví rezervačnej zmluvy je uvedené, že ju ako sprostredkovateľ uzatvára firma Directreal - PRONIMA, s.r.o., so sídlom Žiar 4, IČO: 46 868 992, v zastúpení konateľom Ing. Petrom Hubkom, a v závere zmluvy je uvedené, že ju ako sprostredkovateľ len Ing. S. D., súd uvádza, že zo záhlavia zmluvy jednoznačne vyplýva,

že na základe poznámky (ďalej len „sprostredkovateľ“), je v ďalšom texte zmluvy slovom „sprostredkovateľ“ nahradené celé označenie Directreal - PRONIMA, s.r.o., Žiar 4, IČO: 46 868 992, zastúpená konateľom Ing. Petrom Hubkom, čiže ak bolo použité v závere zmluvy slovo „sprostredkovateľ“ s vyššie uvedeným významom, ku ktorému bolo duplicitne pripojené meno konateľa Ing Petra Hubku, nespôsobuje to neurčitost' rezervačnej zmluvy, a teda ani jej absolútnu neplatnosť. Žalobca ďalej namietal neurčitost' zmluvy, ktorá mala podľa jeho názoru spočívať v tom, že sprostredkovateľ bol v zmluve uvedený pod nesprávnym obchodným menom, nezodpovedajúcim skutočnému obchodnému menu sprostredkovateľa uvedenému v obchodnom registri, keďže spoločnosť Directreal - PRONIMA, s.r.o., neexistuje. V zmluve je teda uvedené obchodné meno sprostredkovateľa (Directreal - PRONIMA, s.r.o.), ktoré nezodpovedá obchodnému menu sprostredkovateľa uvedenému v obchodnom registri (PRONIMA, s.r.o.). K správne obchodnému menu sprostredkovateľa je pred ním s pomlčkou pripojené slovo Directreal). Nakoľko identifikačné číslo organizácie a takisto označenie konateľa je v zmluve uvedené správne, výkladom možno ľahko dospieť k záveru o akú spoločnosť sa jedná. Považovať takto uzavretú zmluvu za neplatnú by predstavovalo prílišný formalizmus, tak často odmietaný v rozhodnutiach súdov vyššej inštancie. V tejto súvislosti sa okresný súd stotožnil s odkazom žalovaného v rade 1/ na judikatúru Najvyššieho súdu SR publikovanú pod značkou R/9/2002, z ktorej vyplýva, že „nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel.“

8. Vzhľadom uvedené právne posúdenie konajúci súd zamietol návrhy strán na vykonanie dôkazov svedkami - Mgr. Z. K., Z. K., Z. K. a manželkou žalovaného v rade 2/. Dôvodom pre toto zamietnutie bola tiež skutočnosť, že uvedení svedkovia nie sú spôsobilí objektívne zhodnotiť úroveň jazykových schopností žalobcu, teda či bola na takej úrovni, aby porozumel obsahu danej rezervačnej zmluvy alebo nie. Vzhľadom na uvedené právne posúdenie súd tiež zamietol návrh žalovaného v rade 2/ na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného v rade 2/.

9. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, (ďalej len „CSP“) s použitím § 262 ods. 1 CSP tak, že každému zo žalovaných priznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s prihliadnutím na ich plný úspech v spore tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že uloží žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,00 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.05.2016 až do zaplatenia a aby mu bola voči žalovaným priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Odvolateľ uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne a neobjektívne. Poukázal pritom na ust. § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak z právneho úkonu nevyplyva, že niekto koná za iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Sporná rezervačná zmluva nielenže obsahuje neurčité, nejasné označenie obchodného mena sprostredkovateľa, ale je podpísaná Ing. S. D. bez označenia funkcie, ktorú má v spoločnosti s odlišným obchodným menom, než je obchodné meno sprostredkovateľa uvedené na úvodnej strane rezervačnej zmluvy a ktorú v zmysle obchodného registra, resp. spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti PRONIMA, s.r.o. pripája ku svojmu podpisu v prípadoch, kedy koná za spoločnosť PRONIMA, s.r.o., čo legitimizuje pochybnosť o tom, kto je napokon jednou zo zmluvných strán rezervačnej zmluvy. Žalobca tiež namietal, že konajúci súd odmietal vykonať dokazovanie zamerané na preukázanie skutočnosti, či predmetný právny úkon bol/nebol žalobcovi zrozumiteľný, s odôvodnením, že žalobca ho nemal podpisovať, ak mu nerozumel, argumentujúc tým, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1760/2007 na prejednávanej veci nemožno aplikovať. V danej súvislosti žalobca akcentoval, že v prípade obsahu zmluvy, ktorú podpisoval, bol zo strany makléra pána Ing. S. D. pred jej podpisom ubezpečený, že táto obsahuje aj dojednanie, že mu ním vymienené vyššie identifikované doklady k stavbe budú predložené, čo je podmienené následnou kúpou nehnuteľnosti a možným prepadnutím zloženej zálohy vo výške 5.000,00 Eur. To napokon potvrdil aj Ing. S. D. na pojednávaní vo veci, keď uviedol, že so žalobcom sa pred uzavretím rezervačnej zmluvy vzájomne bavili o postupoch predaja nehnuteľnosti v Rakúsku, kde je v zmluvách táto podmienka uvádzaná na ľarchu vlastníka nehnuteľností. Len vďaka tomuto ubezpečeniu žalobca predmetnú zmluvu, ktorej jazyku nerozumel, podpísal. Uvedený postup žalobca popisuje konštantne od začiatku sporu bez akýchkoľvek vzájomných rozporov. Naproti tomu žalovaný v rade 1/ prostredníctvom Ing. S. D. vo svojom podaní adresovanom súdu dňa 14.10.2016 uviedol, že žalobca „sa naučil dostatočne po slovensky a rokovania o uzavretí rezervačnej zmluvy tak prebiehali v slovenčine.“

Žalobca nielen rozumel, ale sám komunikoval po slovensky a v prípade potreby mu s komunikáciou pomáhala jeho slovenská priateľka“. Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom však vyplynulo, že priateľka žalovaného nemecký jazyk neovláda, a preto mu s prekladom reálne nikdy pomôcť nemohla. Navyše priateľka žalobcu sa do rokovaní medzi stranami sporu nezapájala a nakladanie s financiami svojho priateľa nechala výlučne na jeho rozhodovaní. Uvedenému tvrdeniu žalobcu nekorešponduje ani vyjadrenie žalovaného v rade 2/, ktorý na pojednávaní dňa 16.05.2017 uviedol, že „žalobca ovláda slovenčinu na bežnej úrovni, s tým, že prípadné odborné výrazy mu prekladal Ing. D., že žalobca rozumel veľmi dobre po slovensky“. S prekladom mu teda nemala pomáhať priateľka, ale Ing. S. D.. Na pojednávaní dňa 16.05.2017 však Ing. S. D. poprel, že by bolo možné zrozumiteľne komunikovať so žalobcom po slovensky a uviedol, že pred uzavretím rezervačnej zmluvy mu túto zmluvu pretlmočil do nemeckého jazyka, keď uviedol: „Dá sa povedať, že rozumiem nemčine výborne. S pánom U. sme sa rozprávali v ten deň, teda 22.01. nemecky, v deň podpisu tej rezervačnej zmluvy, kde som ho videl zároveň aj prvýkrát.“ Žalovaný ako Slovák ovládajúci svoj materinský jazyk, navyše uviedol, že v prípade, ak sa žalobca pokúšal prehovoriť slovensky, musel ho vyzvať na komunikáciu v nemčine, nakoľko mal problém žalobcovi porozumieť. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaní účelovo prispôbovali svoje tvrdenia aktuálnej situácii v prebiehajúcom súdnom spore spôsobom, pri ktorom sú ich tvrdenia vzájomne vnútorne rozporné, a to v podstatných okolnostiach pre meritórne posúdenie veci súdom. Odvolateľ tiež nesúhlasil so záverom konajúceho súdu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/1760/2007 nie je pre prejednávajúcu upotrebitelné, keďže Najvyšší súd Českej republiky v ňom posudzoval nezrozumiteľnosť jednostranného úkonu napísaného v jazyku, ktorému žalobca nerozumel. Z právnej vety označeného rozhodnutia však vôbec nevyplýva, že by relatívna neplatnosť právneho úkonu v prípade právneho úkonu vyjadreného v jazyku, ktorý adresát tohto úkonu neovláda, mala mať späťosť výlučne s jednostrannými právnymi úkonmi. Naopak, bolo by zjavne nelogické tvrdiť, že právny úkon napísaný v cudzom jazyku, ktorému jedna zo strán nerozumie, nie je relatívne neplatným len z toho dôvodu, že je dvoj či viacstranný. Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 21Cdo/1760/2007 zo dňa 11.03.2008 sám demonštratívne uvádza príklad relatívnej neplatnosti pre viacstranný právny úkon „napríklad ak niekto rozpošle písomný návrh na uzatvorenie určitej zmluvy viacerým osobám v reči, ktorá je jednej z nich nezrozumiteľná, bude ponuka platná len voči tým, ktorým zrozumiteľná bola, a neplatná voči tomu, komu zrozumiteľná nebola... O vážny (nezrozumiteľný) prejav vôle spôsobujúci neplatnosť právneho úkonu pôjde vtedy, pokiaľ cudzí jazyk, v ktorom bol prejav vôle učinенý, je nezrozumiteľný druhému účastníkovi právneho vzťahu, ktorému bol adresovaný.“ Z uvedeného vyplýva, že návrh rezervačnej zmluvy predložený žalobcovi na podpis bol voči nemu pre nezrozumiteľnosť neplatný.

12. Okresný súd preto nebol oprávnený zamietnuť doplnenie dokazovania zamerané na relatívnu nezrozumiteľnosť právneho úkonu a ani nebol oprávnený sa vykonaným dokazovaním zameraným na otázku relatívnej neplatnosti právneho úkonu nezaoberať. Žalobca akcentoval, že sa nikdy nedomáhal formálnej záväznosti označeného súdneho rozhodnutia, ale len logickej, spravodlivej a právne „železnej“ argumentácie, ktorú toto rozhodnutie užíva.

13. Žalovaní odvodzovali svoje právo na zaplatenie sumy 5.000,00 Eur z čl. III. ods. 1 rezervačnej zmluvy. V danej súvislosti však odvolateľ zdôraznil, že nakoľko konateľ spoločnosti PRONIMA, s.r.o. nekonal v mene spoločnosti vo forme, aká je predpísaná, nemohla byť zmluvná pokuta nikdy dojednaná v písomnej forme, a teda platne. Právnická osoba sa totiž podpisuje svojím menom a spôsobom zapísaným do obchodného alebo iného určeného registra.

Ak rezervačná zmluva nebola podpísaná predpísaným spôsobom, neprichádza do úvahy dodržanie písomnej formy, keďže podpis je podstatnou pojmovou náležitosťou písomnej formy prejavu. To, akým spôsobom bude fyzická osoba konať v mene žalovanej spoločnosti PRONIMA, s.r.o., si stanovila sama táto obchodná spoločnosť. Pri právnych úkonoch konateľ nepodpisuje seba, ale právnickú osobu. Spôsob, ktorým v danom prípade fyzická osoba (konateľ) konala v mene žalovanej spoločnosti nebol v danom prípade dodržaný.

14. Žalovaný v rade 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

15. Poukázal na svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Konštatoval, že žalobca hovorí po slovensky, čo potvrdil vo svojej výpovedi i svedok E.. S prihliadnutím na dobu, po ktorú žije žalobca na Slovensku, je nepravdepodobné, že by nerozumel po slovensky. V kombinácii, hoci aj s hovorovou nemčinou žalovaného v rade 1/, tak žalobca musel obsahu rezervačnej zmluvy porozumieť. Odvolateľ poukazoval na to, že žalovaný v rade 1/ nehovorí dostatočne po nemecky, no odmietal dôkaz jeho „preskúšaním“ z cudzieho jazyka. Vykonanie takéhoto dôkazu by však vo vzťahu k predmetu konania nemalo žiaden význam. Je totiž podstatný rozdiel preukazovať svoju znalosť

cudzieho jazyka na súde v strese a pod dohľadom profesionálneho tlmočníka a bežnou komunikáciou na obchodnom stretnutí, na ktoré je možné sa vopred pripraviť a zároveň aj druhá strana má snahu svojmu partnerovi porozumieť. Žalovaný v rade 1/ tiež nesúhlasil s tvrdením odvolateľa o tom, že si svoju obranu v priebehu konania prispôboval okolnostiam, ktoré vyšli najavo. Od počiatku sa totiž bránil konzistentne a rovnakým spôsobom, t. j. že žalobca po nemecky rozumel, prekladal mu aj žalovaný v rade 1/ a s prekladom pomáhala aj priateľka žalobcu. To, že žalovaný v rade 1/ nemal presné informácie o pomeroch vo vzťahu žalobcu a jeho priateľky, nesvedčí o tom, že by svoju obranu menil a prispôboval okolnostiam. Rovnako žalovaný v rade 1/ považuje za správny záver okresného súdu prezentovaný v odôvodnení jeho rozhodnutia, že na daný prípad neboli aplikovateľné závery rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sa odvolával žalobca. Ratio decidendi tohto rozhodnutia sa totiž týkalo jednostranného právneho úkonu, a nie zmluvy. Pasáž s príkladmi, na ktorú poukazuje žalobca, bola v rozhodnutí obsiahnutá iba okrajovo, bez podrobného vysvetlenia a nemožno ju preto považovať ani za obiter dictum. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, pokiaľ sa týmto rozhodnutím v prejednávanej veci neriadil. Výklad, ktorý podáva žalobca, by úplne paralyzoval fungovanie trhového prostredia, kde je uzatváranie zmlúv s cudzincami úplne bežnou praxou, a nie je ničím výnimočným. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaní akýmkoľvek spôsobom ubezpečovali žalobcu o existencii dokladov, na ktoré on v žalobe i odvolaní poukazuje. Žalovaný v rade 1/ toto tvrdenie žalobcu označil za účelové, keďže jeho jediným cieľom bolo nejakým spôsobom odôvodniť, že žalobca ako záujemca i napriek záväzku, ktorý mu vyplýval z rezervačnej zmluvy, si kúpu rodinného domu rozmyslel. V otázke určitosti označenia zmluvnej strany rezervačnej zmluvy sa žalovaný v rade 1/ pridržiaval svojej argumentácie prezentovanej v záverečnej reči na pojednávaní pred okresným súdom. Zo zmluvy, no najmä z označenia zmluvných strán, je zrejmé, kto je zmluvnou stranou a konanie konateľa obchodnej spoločnosti tiež zodpovedá zápisu v obchodnom registri - obchodné meno spoločnosti, meno a funkcia konateľa sú označené v záhlaví zmluvy a v závere zmluvy je pripojený podpis konateľa.

16. V závere svojho vyjadrenia žalovaný v rade 1/ poukázal na zásadu preferencie platnosti zmluvy, ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril v náleze z 3. júla 2008, č. k. I. ÚS 242/07-29: „20. Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Je teda zrejmé, že okresný súd sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými námietkami, nerozhodol arbitrárne, ale vecne správne a v súlade so zákonom.

17. Žalovaný v rade 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

18. Uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne zistil a vyhodnotil predmetnú vec po skutkovej i právnej stránke. Napadnuté rozhodnutie je tiež riadne odôvodnené. Konajúci súd sa odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na jeho rozhodnutie, pričom je zrejmé, ako vec právne posúdil a ktoré zákonné ustanovenia použil. Odvolanie žalobcu označil žalovaný v rade 2/ za tendenčné a účelové. Pokiaľ ide o námietku nezrozumiteľnosti rezervačnej zmluvy, podľa názoru žalovaného v rade 2/ táto bola od počiatku účelová a nezakladala sa na pravde. Ak žalobca podpísal rezervačnú zmluvu, vyjadril tým súhlas s jej obsahom, čo predpokladá, že sa s ňou riadne oboznámil a že jej porozumel. Ak by tomu tak nebolo, je nepravdepodobné, že by k podpisu zmluvy pristúpil. Žalobca pritom netvrdil, že zmluvu podpísal pod nátlakom, a ani nežiadal o zabezpečenie jej úradného alebo iného hodnoverného prekladu. V tejto súvislosti sa žalovaný v rade 1/ stotožnil s argumentáciou konajúceho súdu, kedy zrozumiteľnosť právneho úkonu znamená, že adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu, prípadne aj pomocou prekladu. K námietke odvolateľa o neplatnosti rezervačnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti, žalovaný v rade 2/ uviedol, že žalobca od počiatku vedel, s akým subjektom uzatvára zmluvný vzťah a Ing. S. D. poznal. Zo záhlavia zmluvy pritom jednoznačne vyplýva, že sprostredkovateľom bola spoločnosť PRONIMA, s.r.o., zastúpená Ing. D.. Directreal predstavuje obchodnú značku realitnej kancelárie, o čom mal žalobca tiež vedomosť. Pre identifikáciu sprostredkovateľa bolo postačujúce jeho identifikačné číslo. Podľa názoru žalovaného skutočnosti uvádzané žalobcom preto nespôsobujú neplatnosť rezervačnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti.

19. Žalobca sa k vyjadreniam žalovaných v rade 1/ a 2/ písomne nevyjadril.

20. K vyjadreniu žalovaného v rade 1/ podal vyjadrenie žalovaný v rade 2/, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

21. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutočnosťami uvádzanými žalovaným v rade 1/ v jeho vyjadrení. V priebehu konania bolo dostatočným spôsobom preukázané, že žalobca ovláda slovenský jazyk v dostatočnej miere na to, aby dokázal pochopiť obsah zmluvy. Akékoľvek iné tvrdenia žalobcu v tejto súvislosti sa javia ako účelové. Rovnako bolo v priebehu konania preukázané, že predmetná zmluva bola určitá a zrozumiteľná a obsahovala všetky zákonom predpokladané náležitosti. Podľa názoru žalovaného v rade 2/ prvoinštančný súd správne zistil a vyhodnotil predmetnú vec tak po skutkovej i právnej stránke a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie - je z neho zrejmé ako vec právne posúdil a ktoré právne ustanovenia použil.

22. Žalobca ani žalovaný v rade 1/ sa k tomuto vyjadreniu žalovaného nevyjadрили. Žiadne ďalšie podania strán sporu neboli v prejednávanej veci produkované.

23. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP s použitím § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z nasledovných dôvodov:

24. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 15.06.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému (aktuálne označenému ako žalovaný v rade 1/) - obchodnej spoločnosti PRONIMA, s.r.o., so sídlom Žiar 4, 032 05 Smrečany, IČO: 46 868 992 povinnosť zaplatiť mu sumu 5.000,00 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.05.2016 až do zaplatenia a uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vzniknú. Žalobu po skutkovej stránke odôvodnil tak, ako je to uvedené v bode 2. napadnutého rozsudku. Následne v priebehu konania žalobca v súlade s ust. § 79 CSP podal na Okresný súd Liptovský Mikuláš procesný návrh, v ktorom sa domáhal, aby súd pripustil do konania ďalší subjekt, a to Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. Z. - M., S. K. XXX/X, Slovenská republika s odôvodnením, že na ostatnom pojednávaní vo veci žalovaný tvrdil, že časť žalovanej sumy vo výške 2.500,00 Eur z účtu žalovaného, ktorá bola na účet žalovaného vložená žalobcom v januári 2016, mala byť poskytnutá práve Mgr. Z. E.. Na základe toho prvoinštančný súd uznesením č.k. 10C/168/2016-137 zo dňa 20.06.2017 pripustil, aby do konania ako ďalší subjekt na strane žalovaného pristúpil Mgr. Z. E. (v záhlaví tohto rozhodnutia označený ako žalovaný v rade 2/).

25. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v priebehu konania nezmenil žalobu so súhlasom súdu postupom podľa § 139 a nasl. CSP. Konajúci súd však napriek tomu rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 5.000,00 Eur s príslušenstvom voči žalovaným 1/ a 2/, ktorí mali byť na jej zaplatenie zaviazaní spoločne a nerozdielne. Takýto nárok si však žalobca voči žalovaným v prejednávanom spore neuplatnil.

26. Vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou odvolací súd uvádza, že ak ide o bezdôvodné obohatenie v dôsledku neplatného právneho úkonu alebo v dôsledku zrušenia pôvodne platne uzavretej zmluvy (napr. odstúpením od zmluvy), vtedy, ak už došlo k vzájomnému plneniu, vrátenie plnenia je podmienené vzájomným vrátením plnenia druhej strany alebo aspoň pripravenosťou plniť, a to v okamihu vrátenia plnenia druhou stranou. Táto synalagmatická povinnosť vyplýva zo znenia ust. § 457 Občianskeho zákonníka, ukladajúca povinnosť každému z účastníkov povinnosť vrátiť druhému účastníkovi všetko, čo podľa zmluvy dostal. Zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva aj určenie osôb, ktorým je uvedená povinnosť uložená. Sú nimi účastníci zmluvného vzťahu, ktorý bol zrušený alebo ktorý je neplatný. Zároveň uvedené zákonné ustanovenie určuje i rozsah toho, čo sa má v prípade neplatnosti alebo jej zrušenia vrátiť, keď určuje, že v takom prípade si zmluvné strany musia vrátiť všetko, čo na základe neplatného alebo zrušeného vzťahu dostali. Z povinnosti vzájomne si vrátiť plnenie je zrejmé, že ide o synalagmatický záväzok vyplývajúci priamo zo zákona. Zároveň zo synalagmatického vzťahu vyplýva aj to, že domáhať sa plnenia môže iba ten, kto už plnil, alebo je pripravený splniť. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplýva, že dňa 22.01.2016 uzavreli žalobca a žalovaní v rade 1/ a 2/ rezervačnú zmluvu. Žalobca v súlade s dojednaním v čl. II. bod 1 tejto zmluvy uhradil na účet Sprostredkovateľa, t.j. žalovaného v rade 1/ (špecifikovaný v záhlaví zmluvy) rezervačný poplatok vo

výške 5.000,00 Eur. Žalovaný v rade 2/ (označený ako Vlastník) podpisom tejto zmluvy splnomocnil Sprostredkovateľa na prijatie rezervačného poplatku. Časť rezervačného poplatku vo výške 2.500,00 Eur žalovaný v rade 1/ uhradil žalovanému v rade 2/; jeho zvyšnú časť v rovnakej výške si žalovaný v rade 1/ ponechal.

27. Pokiaľ žalobca vyvodzoval neplatnosť rezervačnej zmluvy z dôvodu absencie jej písomnej formy spočívajúcej v tom, že v záhlaví rezervačnej zmluvy je uvedené, že ju ako sprostredkovateľ uzatvára firma Directreal - PRONIMA, s. r. o., so sídlom Žiar 4, IČO: 46 868 992, v zastúpení konateľom Ing. Petrom Hubkom a v závere zmluvy je uvedené, že ju ako sprostredkovateľ uzatvára len Ing. S. D., odvolací sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou konajúceho súdu, že táto nepresnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy. Takýto záver súdu prvej inštancie vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako najvyššej súdnej autority publikovaného pod č. R/9/2002, v zmysle ktorého „nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel.“ V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na argumentáciu okresného súdu prezentovanú k tejto časti v bode 13. napadnutého rozhodnutia.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu však okresný súd nesprávne právne posúdil vec vo vzťahu k argumentácii žalobcu o nezrozumiteľnosti rezervačnej zmluvy vo vzťahu k jeho osobe pre použitý jazyk, keďže rezervačná zmluva je uzavretá v jazyku slovenskom a žalobca ako jedna zmluvná strana je štátnym občanom Rakúskej republiky, ktorý hovorí v nemeckom jazyku a ktorý slovenský jazyk neovláda.

29. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

30. V zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

31. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

32. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

33. Z obsahu spisového materiálu je nepochybné, že strany sporu dňa 22.01.2016 uzavreli rezervačnú zmluvu. Žalovaný v rade 1/ s prihliadnutím na jeho výpis z obchodného registra vystupoval pri uzatváraní ako dodávateľ; žalobca a žalovaný v rade 2/ mali však postavenie spotrebiteľa. Na predmetnú zmluvu sa tak vzťahovali ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, ktorú okolnosť okresný súd vôbec nezohľadnil a pri rozhodovaní sporu z tohto hľadiska prípad vôbec neposudzoval.

34. V právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom.

35. Zároveň je nutné uviesť, že v praxi veľmi často dochádza k tomu, že právny úkon nie je urobený určito a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zrozumiteľnosť právneho úkonu znamená, že jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité vyjadrenie právneho úkonu, prípadne aj pomocou prekladu alebo prevodu do spisového jazyka. Na ujmu zrozumiteľnosti teda nie je to, že adresát nerozumie niektorým výrazom použitým pri prejave (napr. z toho dôvodu, že nemá potrebné vzdelanie). Stačí, že takýto prejav je vo všeobecnosti zrozumiteľný a adresátovi je význam použitých výrazových prostriedkov objasnený (objasniteľný) alebo vysvetlený (vysvetliteľný) primerane povahe právneho úkonu (relatívna povaha zrozumiteľnosti). Iný prístup k zrozumiteľnosti právneho úkonu by mohol vyvolať značnú právnu neistotu, ak by konajúci musel vždy dbať na to, aby adresát v úplnosti pochopil všetky slová uvedené v prejave.

36. V praxi sa stretávame s tým, že právne úkony sú vyhotovované v cudzom jazyku (teda inom ako úradnom jazyku). V danej súvislosti sa žiada uviesť, že zrozumiteľnosť právneho úkonu je náležitou prejavu vôle takýto právny úkon urobiť. Nezrozumiteľnosť právneho úkonu je všeobecne „daná“ vtedy, ak ani jeho výkladom nemožno objektívne zistiť, čo ním malo byť po slovnej (jazykovej) či inej stránke vyjadrené, v dôsledku čoho nie je iným subjektom umožnené sa s obsahom právneho úkonu zoznámiť a chápať ho. V tomto smere je treba rozlišovať jednak nezrozumiteľnosť absolútnu (voči všetkým) a jednak nezrozumiteľnosť relatívnu (voči niekomu). Každá z týchto kategórií má pre posúdenie platnosti právneho úkonu iný význam v závislosti na tom, či sa jedná o adresovaný alebo neadresovaný právny úkon. Absolútna nezrozumiteľnosť ako u neadresovaného, tak u adresovaného právneho úkonu spôsobí, že právny úkon vôbec nevznikne. Oproti tomu bude platný neadresovaný relatívny nezrozumiteľný právny úkon, ak bude mať inak zmysel (napr. bude platný závet spísaný síce jazykom nezrozumiteľným dedičom i súdu, avšak preložiteľná či prevoditeľná do zrozumiteľného jazyka). Ak však bude adresovaný právny úkon relatívne nezrozumiteľný voči tomu, komu bol adresovaný, bude voči nemu neplatný (napr. ak niekto rozpošle písomný návrh na uzatvorenie určitej zmluvy viacerým osobám v reči, ktorá je jednej z nich nezrozumiteľná, bude ponuka platná len voči tým, ktorým zrozumiteľná bola a neplatná voči tomu, komu zrozumiteľná nebola). Vychádzajúc z uvedenej argumentácie dospel odvolací súd k všeobecnému konštatovaniu, že sama okolnosť, že právny úkon majúci inak zmysel, že je spísaný (prejavený) v cudzom jazyku, neznamená, že je bez ďalšieho neplatný pre svoju nezrozumiteľnosť. O vadný (nezrozumiteľný) prejav vôle spôsobujúci neplatnosť právneho úkonu by išlo vtedy, ak by cudzí jazyk, v ktorom bol prejav vôle urobený, bol nezrozumiteľný osobe (druhému účastníkovi), ktorému bol adresovaný. Ak vzniknú v tomto smere pochybnosti, musí súd použiť príslušné výkladové pravidlá a prihliadnúť aj na to, „za akých okolností bol prejav vôle urobený a či za takýchto okolností bolo medzi účastníkmi zrejmé, o aký právny úkon ide (aké práva alebo povinnosti mali podľa neho vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť), a to vo vzťahu k času, v ktorom bol prejav vôle urobený. Práve takéto závery vyplývajú z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 1760/2007 zo dňa 11.03.2008, na ktorý poukazoval odvolateľ v priebehu prvoinštančného i odvolacieho konania.

37. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter rezervačnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ odvolací súd súčasne upriamuje pozornosť na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

38. Ak súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (čo malo tiež za následok nedostatočné venovanie pozornosti skutkovým otázkam vzťahujúcim sa k zabezpečeniu ochrany spotrebiteľa), potom si taký súd nespĺnil ústavne a zákonom vymedzenú povinnosť garantovať strane sporu obsah základného práva na súdnu ochranu, právo na spravodlivú ochranu jeho práv a oprávnených záujmov, a to aj s prihliadnutím na procesný postup upravený v Civilnom sporovom poriadku v ust. § 290 a nasl. Zároveň nesprávny je aj postup konajúceho súdu, ktorý bez zmeny žaloby svoje rozhodnutie založil na tom, že obidvoch žalovaných považoval za nerozlučných spoločníkov. Takýto nárok si žalobca voči žalovaným nikdy neuplatnil. Uvedené pochybenia v postupe okresného súdu považoval odvolací súd za tak podstatné, ktoré ho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravdla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni, na základe opravných prostriedkov, preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a nasl. Ústavy SR, a nie nahrádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

39. V ďalšom konaní okresný súd vytýči pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu a vykoná dokazovanie na základe dôkazov produkovaných obidvomi procesnými stranami. V danej súvislosti opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na obsah žalobného petitu na č. I. 5 spisu procesný úkon žalobcu podľa § 79 CSP zo dňa 13.06.2017 na pripustenie, aby do konania pristúpil ďalší subjekt (žalovaný v rade 2/), nie je správny postup konajúceho súdu, ktorý bez zmeny žaloby svoje rozhodnutie založil na tom, že obidvoch žalovaných považoval za nerozlučných spoločníkov. Takýto nárok si žalobca voči žalovaným nikdy neuplatnil. Tento mohol byť len predmetom zmeny žaloby, ktorú však žalobca v doterajšom priebehu konania vôbec súdu nepredložil. Po vykonaní dokazovania sa prvoinštančný súd opätovne vysporiada s otázkou nároku uplatneného žalobou žalobcu v tomto konaní a vykonané dokazovanie vyhodnotí v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a výsledky vyhodnotenia dôkazov zahrnie aj

do odôvodnenia rozsudku tak, ako mu to ukladá ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie je pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu prezentovaným v tomto rozhodnutí (§ 391 ods. 2 CSP).

40. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).